

for forskjellige Arter af Lyendeforhold. Navnlige den delvise Ophævelse af den almindelige Regel i Lov af 10de Mai 1854 § 39, at, naar Opsigelse ikke finder Sted, anses Lyendeforholdet for fornyet, vil jo medføre, hvad særlig blev accentueret af den høitærede Minister, at i mangfoldige Tilfælde vil Lyendeforholdet ubevist gaa over til et Arbejder- eller Dagleiersforhold, som saa fortsættes i god Tro, indtil der en Dag kommer Klarhed derom og Lyendet saa staar der som Dagleier. Det forekommer mig at være saa betænkeligt, at jeg ikke kan berolige mig ved, hvad den ærede Ordfører udtalte, at det nok vilde rette sig, naar i et Dødsbø eller lignende Tilfælde Lyendet havde Krav at gjøre gjældende, og at det ikke havde saa meget at betyde. So, jeg tror, at det har meget at betyde, og navnlig tror jeg, at det, i hvad jeg vil kalde de bedre Tjenester, vil faae overordentlig stor Betydning, thi i dem vil man aldrig lære at bruge disse Paategninger, og Lyendet vil ligefrem undse sig ved at komme hvert halve Aar og bede Husbonden om at faae skrevet i sin Skudsmaalsbog for en Sikkerheds Skyld. Navnlige i alle de Tilfælde, hvor en pludselig Ophævelse af Forholdet ved Dødsfald eller lignende indtræder, vil Lyendet blive stillet i en Nærv Stilling. Jeg kan, som sagt, ikke se rettere, end at det Forslag, jeg har tilladt mig at stille, naar man ikke ser paa det med altfor samme Dine lige over for Lyendet, er baade simpelt og praktisk. Det er simpelt og praktisk, fordi Lyendet saa godt som altid vil have et Mellemværende med sin Husbond foruden det, der angaar Paategningen, og det forekommer mig netop, at enhver Indvending mod Forslaget kan mødegaas ved det Nye, jeg har optaget, nemlig Erstatningsspørgsmaalet. Naar jeg i et Kontraktforhold faar Erstatning for enhver Ulempe, som foraarfages mig af Modparten, synes jeg billigtvis ikke at kunne forlange mere. Da jeg havde Ordet iforgaars ved Sagens sidste Foretagelse, glemte jeg at sige et Par Ord om Udvalgets Vædringsforslag Nr. 12, om hvilket der jo er forlangt delt Afstemning, og da dette atter er blevet omtalt af den ærede Ordfører idag og er blevet betragtet som et væsentligt Supplement til Vædringsforslaget Nr. 11, hvorved § 8, 2det Stykke skulde gjøres bedre, maa det være mig tilladt at sige et Par Ord derom. Der staar i første Punktum af Vædringsforslaget Nr. 12, at, naar Lyendet undtager sig offentlig Forsølgning ved at forlade Retsfredsen, uden at opgive sit nye Opholdssted, dømmes det efter de foreliggende Dplysninger.

Der har vi atter en af disse Sætninger, som se overmaade pæne og tiltalende ud. Det synes jo, som om det er en god Udvei, naar Lyendet gaar sin Vej og ikke opgiver sin Hovel, da at sige, at det skal dømmes efter de foreliggende Dplysninger; men naar vi spørge om, hvorledes det skal udføres, og hvorledes det vil stille sig i Praxis, vil man se, at det Hele ikke har stort at betyde. Lad os sætte, at et Lyende er gaaet bort af sin Tjeneste i Næstved, og at han er reist til Kjøbenhavn, men der er Intet, der binder ham til at blive der, og 2, 3 Dage derefter gaar han maaste andetsteds hen; saa er dette Lyende allerede udenfor Bestemmelsen. Dernæst er der en anden Ting, man ogsaa har glemt, og det er, at man ikke kan dømme Lyendet, uden at det bliver stævnet. Vi tænke os nu det Tilfælde, at Lyendet har faaet Ophævelsespaategning af Forligsmægleren, og denne melder, at han har givet en saadan Paategning. Lyendet har f. Ex. opgivet at være reist til Næstved, men derpaa kan han forlade Byen, uden at man veed, hvor han er, og Sagen bortfalder. Eller ogsaa undlader Lyendet at opgive, hvor det reiser hen, og saa kan man ikke faae det dømt, fordi man ikke kan faae det stævnet, saa at det, at det kan dømmes efter de foreliggende Dplysninger, praktisk set, ikke faar Stort at betyde, idet Sagen dør hen af sig selv, fordi man ikke veed, hvor Lyendet er. Hvad dernæst det sidste Punktum angaar, at naar der fra Husbonden fremkommer Begjæring om, at den offentlige Politisag hæves, bliver saadan Begjæring at tage til Følge, saafremt der ikke findes at være Grund til at idømme ham selv Bøde, skal jeg dertil kun bemærke, at det er en Bestemmelse, som forekommer mig temmelig betydningsløs. Jeg veed nemlig ikke, hvad anden Interesse Husbonden kunde have i at forlange Sagen hævet, end at det vilde være en Rettelse for ham at blive fritaget for at møde under den offentlige Politisag. Men naar Sagen ikke kan hæves, før det er bragt til Evidens, at Husbonden ikke skal mulktteres, med andre Ord, at Sagen er færdig til Dom, saa indser jeg ikke, hvad Glæde Husbonden skulde kunne have af at faae Sagen hævet. Bestemmelsen forekommer mig derfor temmelig uskyldig, men det er ogsaa det Hele, der kan siges til Fordel for den.

Formanden: Den ærede Ordfører (Rier) har Ordet for en kort Bemærkning.